

УДК 784.011.26(510)

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/95-3-12>

Світлана САДОВЕНКО,

orcid.org/0000-0001-9166-5259

*доктор культурології, професор, заслужений діяч мистецтв України,
професор кафедри музичного мистецтва*

*Навчально-наукового інституту перформативних мистецтв
Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв
(Київ, Україна) svetlanasadovenko@ukr.net*

УКРАЇНСЬКО-КИТАЙСЬКИЙ МІЖКУЛЬТУРНИЙ ДІАЛОГ У СФЕРІ ЕСТРАДНОГО МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА ЯК РЕПРЕЗЕНТАТИВНИЙ ФЕНОМЕН НОВОЇ ЕПОХИ

У статті розкривається українсько-китайського міжкультурний діалог у сфері естрадного музичного мистецтва як репрезентативний феномен нової епохи. Методологія дослідження базується на комплексному підході, що включає культурологічну герменевтику для інтерпретації музичних практик, тлумачення текстів і розуміння закладених в них смислів у процесі взаємодії культур та транскультурну педагогіку для дослідження механізмів формування інтеркультурної компетентності та сприяння взаєморозумінню й толерантності між представниками різних культур. Аналітичний метод використовувався для аналізу та узагальнення основних положень публікацій, присвячених українсько-китайському міжкультурному діалогу у сфері естрадного музичного мистецтва, зокрема, теорію м'якої сили («soft power») Джозефа Ная застосовано для аналізу політичної функції естрадного музичного мистецтва як інструмента зовнішньої комунікації й репрезентативного феномена першої чверті XXI століття. Наукова новизна дослідження полягає у концептуалізації українсько-китайського міжкультурного діалогу у сфері естрадного музичного мистецтва як репрезентативного феномена нової епохи. Аналіз естрадної музики як семіотичної системи, здатної поєднувати культурні коди, трансформувати образи ідентичності та сприяти формуванню горизонтальних моделей партнерства, розкрив особливості взаємозв'язку естрадно-музичних традицій України та Китаю з культурними й політичними аспектами та формування транскультурної ідентичності у першій чверті XXI століття. Констатується, що сучасна наукова рефлексія окреслює українсько-китайський міжкультурний діалог у сфері естрадної музики як репрезентативний феномен нової епохи – першої чверті XXI століття, доби гнучких ідентичностей, гібридних жанрових форм і політики транскультурної присутності. Естрадне музичне мистецтво стає чинником нової конфігурації культурної присутності в глобальному просторі, що підтверджує актуальність порушеної теми і необхідність подальшої концептуалізації означеного напрямку з урахуванням глобалізаційних, постколоніальних і семіотичних підходів.

Ключові слова: *естрадне музичне мистецтво, українсько-китайський міжкультурний діалог, музична традиція, транскультурна комунікація, soft power, ідентичність, транскультурна педагогіка, культурна дипломатія, діалог культур.*

Svitlana SADOVENKO,

orcid.org/0000-0001-9166-5259

*Doctor of Cultural Studies, Professor, Honored Art Worker of Ukraine,
Professor at the Department of Musical Art
Educational and Scientific Institute of Performing Arts of National Academy
of Culture and Arts Management
(Kyiv, Ukraine) svetlanasadovenko@ukr.net*

UKRAINIAN-CHINESE INTERCULTURAL DIALOGUE IN THE FIELD OF POP MUSIC AS A REPRESENTATIVE PHENOMENON OF THE NEW ERA

The article reveals the Ukrainian-Chinese intercultural dialogue in the field of pop music as a representative phenomenon of the new era. The research methodology is based on a comprehensive approach, which includes cultural hermeneutics for the interpretation of musical practices, interpretation of texts and understanding of the meanings embedded in them in the process of cultural interaction, and transcultural pedagogy for the study of mechanisms for the formation of intercultural competence and promoting mutual understanding and tolerance between representatives of different cultures.

The analytical method was used to analyze and summarize the main provisions of publications dedicated to Ukrainian-Chinese intercultural dialogue in the field of pop music, in particular, Joseph Nye's theory of soft power is applied to analyze the political function of pop music as a tool of external communication and a representative phenomenon of the first quarter of the 21st century. The scientific novelty of the study lies in the conceptualization of Ukrainian-Chinese intercultural

dialogue in the field of pop music as a representative phenomenon of the new era. The analysis of pop music as a semiotic system capable of combining cultural codes, transforming images of identity, and contributing to the formation of horizontal partnership models revealed the peculiarities of the relationship between pop music traditions of Ukraine and China with cultural and political aspects and the formation of transcultural identity in the first quarter of the 21st century. It is stated that modern scientific reflection outlines the Ukrainian-Chinese intercultural dialogue in the field of pop music as a representative phenomenon of a new era – the first quarter of the 21st century, an era of flexible identities, hybrid genre forms and the politics of transcultural presence. Pop music is becoming a factor in the new configuration of cultural presence in the global space, which confirms the relevance of the topic raised and the need for further conceptualization of the indicated direction, taking into account globalization, postcolonial, and semiotic approaches.

Key words: *pop music, Ukrainian-Chinese intercultural dialogue, musical tradition, transcultural communication, soft power, identity, transcultural pedagogy, cultural diplomacy, dialogue of cultures.*

Постановка проблеми. Естрадне музичне мистецтво першої чверті ХХІ століття трансформується в інструмент «міжкультурного посередництва» (*intercultural mediation*), що виконує функції «м'якої сили» (*soft power*) й «символічної дипломатії» (*symbolic diplomacy*). Забезпечуючи циркуляцію культурних кодів, трансляцію ціннісних орієнтирів та ідентифікаційних стратегій, естрадне музичне мистецтво сприяє формуванню нових моделей глобального партнерства й культурної політики транснаціональної співпраці в новітньому хронотопі. Актуальність вивчення цього феномену дедалі виразніше артикулюється у науковому дискурсі, що зумовлено інтенсифікацією «транскультурних контактів» (*transcultural contacts*) та зростанням значущості «музичного обміну» (*musical exchange*) як складової глобального комунікативного середовища.

Міжнародна співпраця між Україною та Китаєм у сфері естрадного музичного мистецтва характеризується розширенням каналів культурної дистрибуції, гібридизацією жанрових структур та адаптацією естетичних моделей щодо контексту цифрової взаємодії. Цифрові платформи, соціальні медіа, стримінгові сервіси, фестивальні мережі та кроскультурні колаборації відкривають нові можливості для взаємодії між аудиторіями, виконавцями та продюсерами. У цьому процесі естрадна сфера функціонує як комунікативний медіатор, який репрезентує локальну ідентичність та моделює нові формати культурної афіліації (англ. *affiliation* – «приєднання», «встановлення зв'язку»).

Актуальність дослідження обумовлена необхідністю формування цілісної аналітичної моделі, що дозволить репрезентувати специфіку українсько-китайської музичної взаємодії в умовах глобалізації та цифрової трансформації. Таке моделювання сприятиме виявленню соціокультурних закономірностей, які визначають динаміку міжнародної гуманітарної співпраці у сфері масового музичного мистецтва.

Аналіз досліджень. Попри зростаючу інтенсивність українсько-китайського культурного ді-

логу, академічне осмислення транснаціональної взаємодії у сфері естрадного музичного мистецтва залишається фрагментарним. У науковому обігу переважають роботи, що висвітлюють окремі аспекти інтеркультурного обміну, здебільшого поза межами масової музики. Проблема естрадної творчості як репрезентативного феномену нової епохи, каналу публічної дипломатії та інструменту символічного партнерства між Україною та Китаєм досі не стала предметом системного культурологічного аналізу. Водночас низка праць закладає підґрунтя для такої рефлексії.

Зокрема, дослідження Лі Сяобін, присвячене розвитку духової інструментальної традиції в Україні, фіксує процеси адаптації національних жанрів у контексті інтернаціонального впливу (Лі Сяобін, 2010: 159–163). Хоча дослідження орієнтоване на академічну музику, воно дозволяє простежити механізми музичної рецепції, актуальні й для популярного мистецтва.

Праця Л. Кесінь аналізує творчість сучасних китайських композиторів у контексті української музичної освіти, пропонуючи концепт поєднання європеїзованої жанрово-стильової палітри з прагненням до збереження національної самобутності (Кесінь, 2025: 17–19). Це дослідження є релевантним з огляду на трансляцію культурних кодів у важливому для рецепції естрадного музичного контенту молодіжному середовищі.

Пан Фень здійснює аналіз впливу західної музичної традиції на ментальні моделі китайських митців, що дозволяє екстраполювати висновки на сферу глобального музичного виробництва, включаючи жанри популярної музики (Пан Фень, 2023: 74–80). Автор зауважує: «За часів династії Тан китайська музична культура була запозичена з Японії, Південно-Східної Азії та Кореї і досягла піку в історії музики. І навпаки, в середині та наприкінці правління династії Цин, через політику закритих дверей, китайська музика та культурні обміни із західними країнами фактично перебували в стані стагнації. <...> дослідники, завдяки своїй пристрасності до традиційної культури

та народної музики, а також багатій інформації та уявленням, накопиченим завдяки багаторазовим візитам у багаторічній практиці, вони отримали низку результатів, які також створили глибоке підґрунтя для нашого дослідження» (Пан Фень, 2023: 74). Механізми світоглядної гібридизації, виявлені в дослідженні, можуть бути продуктивно застосовані для аналізу естетичних трансформацій у межах естрадної сцени. Автор підкреслює, що «історія китайської музики налічує кілька тисяч років, а в останні два століття, разом з реформуванням китайського суспільства і контактом із західною культурою, західна музика була введена в Китай як форма культури, яка має все більш очевидний вплив на китайську місцеву музику. Розвиток китайської музики також пережив багато музичних повернень і злиття після декількох битв і метаморфоз, і після декількох поколінь успадкування і розвитку вона поступово вийшла з країни на світову сцену і розквітла своїм власним унікальним світлом» (Пан Фень, 2023: 75).

Особливої уваги заслуговує праця Лю Чан, присвячена інституційним аспектам китайсько-українського гуманітарного партнерства в межах ініціативи «Один пояс – один шлях». Авторка наголошує на ролі культури як м'якої сили та наголошує на уніфікованому потенціалі мистецтва як універсальної мови міждержавного зближення (Лю Чан, 2021: 40–43). Це створює концептуальне підґрунтя для трактування естрадної музики як інструмента символічної дипломатії.

Ю. Мателешко зосереджується на впливі концепту «soft power» у формуванні культурного іміджу Китаю в українському інформаційному просторі (Мателешко, 2023: 157–162). Ці міркування набувають особливої актуальності в умовах цифровізації культурного контенту, зокрема, транслюванні музики переважно через стримінгові платформи, соціальні мережі та онлайн-сервіси. Цифрове середовище посилює ефективність символічного впливу, розширює аудиторію й трансформує механізми рецепції, а отже, робить естрадну музику потужним інструментом м'якої сили у транскультурній комунікації. Попри відсутність акценту на естраді, ці підходи релевантні в контексті аналізу музики як каналу податливого впливу та формування сприятливого символічного середовища.

Попри наявність окреслених досліджень, в них не пропонується інтегрального культурологічно-музикознавчого бачення естрадної музики як простору міжкультурної взаємодії. Тематичний фокус наявних праць зосереджений на окремих напрямках – академічному виконавстві, культурній політиці, освітніх

форматах, філософії музичного мислення тощо. Бракування комплексного аналізу естрадного жанру як репрезентативного феномена нової епохи та механізму транскультурної комунікації актуалізує наукове переосмислення проблематики й створення концептуальної моделі для її інтерпретації.

Мета статті – розкрити українсько-китайський міжкультурний діалог у сфері естрадного музичного мистецтва як репрезентативний феномен нової епохи.

Виклад основного матеріалу. Аналіз сучасного наукового дискурсу, присвяченого українсько-китайським взаєминам у сфері естрадної музики, засвідчує виразну диференціацію дослідницьких підходів, що структуруються за тематичною спрямованістю та інституційною приналежністю авторів. Умовно можна виокремити три основні напрями, які окреслюють коло актуальних проблем і методологічних орієнтирів у розкритті цього феномену.

Перший напрям репрезентований українськими науковцями (І. Бех, Р. Бокачав, Л. Кесінь, В. Кіктенко, Ю. Мателешко), які зосереджують увагу на формах культурної інтеграції, рецептивних стратегіях аудиторії, динаміці ідентичності в умовах глобалізаційних і постколоніальних трансформацій. У їхніх працях простежується прагнення щодо осмислення музичного простору як соціокультурного коду, що фіксує трансформацію національного самовираження, історичну тяглість жанрових форм, семіотику виконавських практик і наративи колективної пам'яті. Як слушно зазначає І. Бех, «все багатство культури виявляється не сповна затребуваним. Звідси світові конфлікти різного масштабу прояву й значущості», що, на слушну думку автора, актуалізує потребу в осмисленні міжкультурного діалогу як умови подолання фрагментації глобального культурного простору (Бех, 2013: 79–84).

Другий напрям пов'язаний із дослідженнями китайських науковців (Ю. Ма, Лі Сяобін, Пан Фень), які фокусуються на українських музичних традиціях і специфіці їх рецепції у китайському мистецькому середовищі. У публікації Лі Сяобіна здійснено ґрунтовний історико-культурний аналіз еволюції духової інструментальної традиції України, виокремлено ключові етапи її становлення, процес академізації та взаємодії з європейськими моделями музичної освіти (Лі Сяобін, 2010: 159–163).

Третій напрям формують представники глобального наукового середовища (А. Екман, І. Дін, П. Ле Кор), які розглядають українсько-китайські культурні взаємини в контексті геополітичних,

креативних та ідентифікаційних процесів. Їхні дослідження фокусуються на темах гібридизації культур, стратегій м'якої сили, транснаціональної комунікації та впливу глобального музичного ринку на формування культурних ідентичностей.

Узагальнення зазначених дослідницьких позицій дає підстави констатувати методологічну диференціацію підходів і фрагментарність академічного висвітлення проблеми. Водночас виявлена множинність тематичних фокусів відкриває перспективи для міждисциплінарного аналізу, що передбачає інтеграцію інструментарію культурології, мистецтвознавства, музикознавства, соціології музики та політики культурної пам'яті. Такий підхід дозволяє комплексно осмислити механізми українсько-китайського музичного обміну та репрезентувати естрадну музику як продуктивне поле транскультурної взаємодії в умовах глобалізованого світу.

У культурологічних дослідженнях сучасної музичної культури особливого значення набуває осмислення естрадного простору як середовища культурної гібридизації. У цьому контексті гібридизація розуміється як процес взаємодії локальних традицій з глобальними естетичними матрицями, внаслідок чого формуються нові символічні коди, трансформуються жанрово-стильові структури та переосмислюється ідентичнісна самопрезентація. Музична сфера функціонує не лише як засіб комунікації, а й як платформа для артикулювання політики ідентичності, де локальне й глобальне перебувають у постійному взаємному напруженні. Зазначена двовекторність, що поєднує універсалізацію естетичних норм із зусиллями збереження культурної специфіки, виразно артикульована у концепції Л. Кесінь. Дослідниця наголошує, що «європеїзація музичної мови, жанрового і стильового спектру співіснує з посиленням тенденції збереження національної самобутності», вказуючи також на наявність «загальної подібності тенденцій з українською музикою в напрямі утвердження національної ідентичності» (Кесінь, 2025: 17–19).

Таким чином, сучасна естрадна музика постає як арена символічної конкуренції, де водночас відбуваються процеси глокалізації, інтернаціоналізації та ідентифікаційної реконфігурації. Втім, естрадна музика є не лише естетичним феноменом, а й інструментом культурної артикуляції та символічним ресурсом ідентичності у глобалізованому середовищі. У поєднанні модерних форм з традиційними елементами простежуються спільні закономірності в українській та китайській культурах, що дозволяє виявити універсальні механізми функціонування культури як системи

трансляції та оновлення символічних смислів. Саме через естрадну музику відбувається формування нарративів автентичності, де національне набуває нових значень у глобальному контексті (Кесінь, 2025: 17–19). У цьому процесі естрадна музика виконує роль комунікативної платформи, в якій перехрещуються локальні цінності та глобальні стилістичні парадигми. Зазначене особливо виразно кристалізується в сфері популярної естрадної музики як складника індустрії культурного виробництва, яка не лише відображає, а й трансформує соціокультурні орієнтири.

Естрадна музична практика функціонує як механізм конструювання колективної ідентичності у глобалізованому суспільстві. Вона інтегрує історичні коди, естетичні уподобання та національні наративи, забезпечуючи символічну легітимацію ідентичності в умовах культурної полівалентності та глобальної взаємодії. Особливого значення в контексті дослідження має паралельне існування європеїзованих форм і локальної традиції у сучасній китайській музиці, що має свій відповідник в українській культурі і зумовлює високий потенціал для міжкультурної інтерпретації. Обидві культури, перебуваючи в умовах постколоніальної та постсоціалістичної трансформації, прагнуть до закріплення національної суб'єктності саме через мистецтво, зокрема естраду, що виконує функцію публічного репрезентанта культурних сенсів.

З огляду на зростаючу роль музики в транскультурній комунікації, важливо звернути увагу на формування так званої транскультурної компетентності, яка у сучасному мистецтвознавстві трактується як здатність за допомогою художніх засобів інтерпретувати, поєднувати й трансформувати різні культурні наративи. Музика в означеному контексті функціонує як універсальна семіотична система, здатна зменшувати міжкультурну дистанцію, активізувати емпатію та забезпечувати емоційну взаємодію між представниками різних культур. Означені міркування, підкріплені дослідженнями Х. Юйсі та Г. Яньжань які розглядають музику як діалог культур Сходу і Заходу (Хуан Юйсі, Го Яньжань, 2022: 53–57). Дослідження зосереджується на важливості українського репертуару в навчанні китайських студентів для встановлення культурного діалогу через вміння виконувати українські пісні на високому художньому рівні. Крім того, це допомагає реалізувати важливе завдання використання можливостей академічної мобільності з максимальною корисністю для майбутньої професійної діяльності. Автори доводять, що удосконалення виконавської майстерності китайських студентів має

відбуватися на засадах узгодження змісту вокальної підготовки з потребами китайського суспільства та особливостями їхньої діяльності на Батьківщині. Вони також зазначають, що продовження досліджень у цьому напрямку має спрямовуватися на обґрунтування та впровадження цілісної методичної системи підготовки іноземних здобувачів, здатних виконувати пісенний репертуар різних національних стилів. Це дослідження є важливим для розуміння проблем та методів навчання китайських студентів, а також для розвитку міжкультурного діалогу через музичне мистецтво. Основні виклики полягають у мовному бар'єрі, культурологічній адаптації та необхідності забезпечення автентичності при передачі мелодичних та семантичних шарів. Проте результати дослідження сприяють розширенню культурного діалогу між музичними культурами України і Китаю (Хуан Юйсі, Го Яньжань, 2022: 53–57).

Ключову роль у формуванні та закріпленні транскультурних українсько-китайських музично-естрадних практик відіграють освітні програми, міжнародні мистецькі події та академічна мобільність. Аргументація позитивного впливу цих процесів представлена у праці Юйцзяо Ма, де підкреслюється, що китайські академічні співаки, які навчаються або виступають в Україні, «відіграють значну роль у розширенні культурного спектру України» та «сприяють зближенню двох культур через мову мистецтва» (Ма Юйцзяо, 2024: 138–143). Участь у спільних фестивалях, культурних обмінах і навчанні за двосторонніми програмами створює підґрунтя для формування інтеркультурної емпатії, яка є ключовим елементом професійної підготовки музиканта у глобалізованому суспільстві. У такій взаємодії здійснюється ознайомлення з іншими культурними кодами, а також критичне переосмислення власної культурної парадигми. Внаслідок цієї взаємодії транскультурна естрадно-музична освіта виконує як інформаційно-пізнавальну, так і ціннісно-орієнтаційну функцію, сприяючи розвитку відкритості до співпраці й формуванню здатності до конструктивного міжнародного діалогу.

Транскультурна комунікація в музичному просторі становить системоутворювальний компонент ідентифікаційних процесів першої чверті XXI століття. Цей механізм охоплює виконавську практику, а також інституційне середовище, зокрема освітні, культурні та медіаінфраструктури, які забезпечують стійкість і динаміку глобального музичного обміну.

У контексті сучасної культурної дипломатії китайсько-українська музична взаємодія дедалі

частіше осмислюється науковцями крізь призму концепту «м'якої сили» (soft power), що визначається як здатність держави досягати цілей через привабливість культури, а не через примус або економічний тиск. У означеному підході естрадна музика виконує роль медіатора символічного впливу, а культурний обмін – інструменту зовнішньополітичної стратегії. Показовим є дослідження Лю Чан, в якому проаналізовано роль ініціативи «Один пояс – один шлях» у контексті активізації китайсько-українських контактів у сфері мистецтва. Авторка підкреслює, що «м'яка сила культури виявляється у здатності створювати довготривалі партнерства через мистецтво, яке є універсально зрозумілим» (Лю Чан, 2021: 40–43). У такій інтерпретації музика набуває статусу засобу публічної дипломатії, що функціонує через мову емоцій, символічні форми присутності та здатність формувати сталі зв'язки на основі культурної залученості.

Аналогічний вектор простежується в публікації науковця Ю. Мателешка, який звертає увагу на те, що в українському академічному дискурсі бракує критичних підходів щодо аналізу «soft power» Китаю, зокрема в музичному вимірі. Автор наголошує, що «попри зовнішню аполітичність, культурна присутність Китаю формує нові ієрархії впливу» (Мателешко, 2023: 157–162). У цьому контексті музичне партнерство розглядається як фрагмент культурної політики, що має довгостроковий стратегічний потенціал. Поєднання теорії «soft power» з аналізом естрадно-музичних практик дає змогу осмислити культурні українсько-китайські взаємини як системний феномен символічного капіталу, в якому музика є ресурсом, що конвертується у вплив, лояльність, міжкультурну солідарність і розширення партнерських горизонтів.

Узагальнення викладених положень дає змогу окреслити методологію дослідження, яка поєднує культурологічну герменевтику, соціологію культури та теорію soft power. Особливою евристичної цінності набуває герменевтичний підхід, що дозволяє розглядати музичні практики як текст культури. У ньому кодуються ідентичнісні стратегії, артикуються колективні інтенції, транслуються історичні травми та проєктуються глобалізаційні наративи. Музика постає як канал транснаціональної комунікації, в межах якого здійснюється символічна репрезентація та естетична легітимація соціокультурного досвіду.

У цьому контексті естрадне мистецтво розглядається науковцями і як естетичне явище, і як структурований соціокультурний феномен, що функціонує в межах публічної сфери механізмів м'якої сили та міжкультурної взаємодії.

Герменевтична оптика забезпечує аналітичний інструментарій для декодування семантики жанрових гібридів, музичних символів, репертуарних інтертекстів і латентних ідентифікаційних конфігурацій, притаманних українсько-китайському естрадно-музичному простору.

Значущості набуває транскультурна педагогіка. Її включення зумовлене актуальністю освітніх та мистецьких програм, які є ключовими агентами культурної інтеграції. Теорія «soft power» також дає змогу проаналізувати політичну функцію музики як інструменту зовнішньої комунікації, символічного партнерства та формування позитивного іміджу через засоби художнього впливу. Вона вводить до наукового обігу поняття символічного капіталу, розглядаючи музику як ресурс м'якої геокультурної політики (Мателешко, 2023: 157–162). Комбінування зазначених підходів відкриває можливість для комплексного аналізу українсько-китайської музичної взаємодії, у якій локальні ідентичності вступають у діалог із глобальними культурними тенденціями. Означена методологічна модель дає змогу залучити як семіотичні й естетичні виміри естрадної музики, так і її інституційні, освітні, дипломатичні й політичні функції.

Висновки. Підсумовуючи зазначене вище, можемо констатувати, що обґрунтована система аналітичних підходів забезпечує концептуальне підґрунтя для вивчення транснаціональної естрадно-музичної взаємодії як форми глобального культурного партнерства між Україною та Китаєм у першій чверті XXI століття. Концептуалізація українсько-китайського міжкультурного

діалогу у сфері естрадного музичного мистецтва як репрезентативного феномена нової епохи дозволяє інтерпретувати музичну співпрацю в контексті міжкультурної комунікації, що інтегрує естетичні, ідентифікаційні та дипломатичні виміри сучасної культури.

Аналіз українсько-китайських взаємин у сфері естрадної музики засвідчує трансформацію наукової рефлексії від епізодичних спостережень до системного міждисциплінарного осмислення. У результаті здійсненого аналізу встановлено наявність трьох основних напрямів досліджень: *українського*, зосередженого на ідентичнісних, рецептивних і семіотичних аспектах, *китайського*, орієнтованого на історико-культурну адаптацію українських музичних традицій та *міжнародного*, який використовує компаративістські й глобалістські моделі з акцентом на м'яку силу. Означені напрями розширюють наукову оптику від ізольованих форм співпраці до міжнародних освітніх форматів, які генерують сталі канали транскордонної комунікації.

Сучасна наукова рефлексія окреслює українсько-китайський міжкультурний діалог у сфері естрадної музики як репрезентативний феномен нової епохи – першої чверті XXI століття, доби гнучких ідентичностей, гібридних жанрових форм і політики транскультурної присутності. Естрадне музичне мистецтво стає чинником нової конфігурації культурної присутності в глобальному просторі, що підтверджує актуальність порушеної теми і необхідність подальшої концептуалізації означеного напрямку з урахуванням глобалізаційних, постколоніальних і семіотичних підходів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бех І. Д. Діалог культур у психолого-педагогічному осмисленні. *Актуальні питання мистецької освіти та виховання*. 2013. Вип. 2. С. 79–84.
2. Кесінь Л. М. Сучасні китайські композитори: що зацікавить українських школярів? *Мистецтво та освіта*. 2025. № 2(116). С. 17–19.
3. Лі Сяобін. Актуальні проблеми становлення та розвитку духового інструментального мистецтва в Україні ХХ століття. *Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури*. 2010. Вип. 24. С. 159–163.
4. Лю Чан. «Один пояс та шлях»: китайсько-українські культурні зв'язки. *Діалог культур*. 2021. С. 40–43. URL : https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/18486/1/Dialog2021_P040-043.pdf (дата звернення: 11.02.2024).
5. Ма Юйцзяо. Місце китайських академічних співаків у соціокультурному просторі України. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвузівський збірник наукових праць*. 2024. Вип. 73, т. 2. С. 138–143. URL : <https://doi.org/10.24919/2308-4863/73-2-24> (дата звернення: 14.07.2025).
6. Мателешко Ю. П. «М'яка сила» Китаю: напрями та особливості українського наукового дискурсу. *Регіональні студії*. 2023. № 34. С. 157–162.
7. Пан Фень. Вихід китайської музики у світовий простір. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2023. Вип. 70, т. 2. URL : <https://doi.org/10.24919/2308-4863/70-2-9> (дата звернення: 14.07.2025).
8. Хуан Юйсі, Го Яньжань. Пісенний фольклор в репертуарі китайських студентів як форма міжкультурного діалогу Сходу і Заходу. *Інноваційна педагогіка*. 2022. Вип. 50, ч. 2. С. 53–57. DOI: <https://doi.org/10.32782/2663-6085/2022/50.2.11> (дата звернення: 12.07.2025).

REFERENCES

1. Bekh, I. D. (2013). Dialoh kultur u psykholoho-pedahohichnomu osmyslenni. [Dialogue of cultures in psychological and pedagogical comprehension]. Aktualni pytannia mystetskoï osvity ta vykhovannia. 2. 79–84. [in Ukrainian].
2. Kesin, L. M. (2025). Suchasni kytaiski kompozytory: shcho zatsikavyt ukraïnskykh shkoliariv? [Modern Chinese composers: what will interest Ukrainian schoolchildren?]. Mystetstvo ta osvita. 2(116). 17–19. DOI : [https://doi.org/10.32405/2308-8885-2025-2\(116\)17-19](https://doi.org/10.32405/2308-8885-2025-2(116)17-19) [in Ukrainian].
3. Li Siaobin (2010). Aktualni problemy stanovlennia ta rozvytku dukhovoho instrumentalnogo mystetstva v Ukraini KhKh stolittia. [Actual problems of formation and development of wind instrumental art in Ukraine of the XX century]. Aktualni problemy istorii, teorii ta praktyky khudozhnoi kultury. 24. 159–163. [in Ukrainian].
4. Liu Chan (2021). «Odyn poias ta shliakh»: kytaïsko-ukraïnski kulturni zviazky. [«One Belt and Road»: Chinese-Ukrainian cultural ties]. Dialoh kultur. 40–43. URL : https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/18486/1/Dialog2021_P040-043.pdf [in Ukrainian].
5. Ma Yuitsziao. (2024). Mistse kytaïskykh akademichnykh spivakiv u sotsiokulturnomu prostori Ukrainy. [The place of Chinese academic singers in the sociocultural space of Ukraine]. Aktualni pytannia humanitarnykh nauk: mizhvuzivskiyi zbirnyk naukovykh prats. 73(2). 138–143. DOI : <https://doi.org/10.24919/2308-4863/73-2-24> [in Ukrainian].
6. Mateleshko Yu. P. (2023). «Miaka syla» Kytaiu: napriamy ta osoblyvosti ukraïnskoho naukovoïho dyskursu. [«Soft power» of China: directions and features of Ukrainian scientific discourse]. Rehionalni studii. 34. 157–162. [in Ukrainian].
7. Pan Fen. (2023). Vykhid kytaïskoï muzyky u svitovyï prostir. [The entry of Chinese music into the global space]. Aktualni pytannia humanitarnykh nauk. 70(2), 74–80. <https://doi.org/10.24919/2308-4863/70-2-9> [in Ukrainian].
9. Khuan Yuisi, Ho Yanzhan. (2022). Pisennyi folklor v repertuari kytaïskykh studentiv yak forma mizhkulturnoho dialohu Skhodu i Zakhodu. [Folk songs in the repertoire of Chinese students as a form of intercultural dialogue between East and West]. Innovatsiina pedahohika. 50(2). 53–57. DOI : <https://doi.org/10.32782/2663-6085/2022/50.2.11>. URL : <https://doi.org/10.32782/2663-6085/2022/50.2.11> [in Ukrainian].

Дата першого надходження статті до видання: 27.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 20.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 27.03.2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

